

Kr. Det er nu muligt, at disse Bygninger var bedre end Gennemsnittet, derom foreligger intet. En Assurancepræmie af 3 à 400,000 Kr. paa en faktisk Risiko af 7 Mill. er ikke meget, naar Præmien betales paa en Tid, hvor de kyndige indenfor Bankverdenen maatte ane Uvejret og skønne Omfanget af de Valdemar Nielsenske Engagementer. I et Bankkomitémøde erklærer ogsaa Etatsraad Damm, at Fordelen ved denne Decemberoverenskomst var paa Diskontobankens Side. Ogsaa her erklærede Statsgældsdirektøren, at Diskontobankens udækkede Del af de 5 Mill.s Fordring var udenfor Garantien. Banken opnaaede dog en lignende, ja en noget gunstigere, Overenskomst end Privatbanken og fik overladt $\frac{3}{4}$ af den eventuelle Dividende ved en fingeret Konkursbehandling.

Atter her maa det siges, at netop ved en fingeret Konkursbehandling burde man hellere have ladet Transaktionen af December gaa tilbage end at indlade sig paa at give 75 pCt. af Konkurs-Dividende, idet Laane- og Diskontobanken ganske vist ved at deltage lige i Bankgarantien har faaet en i Forhold til sin Størrelse uforholdsmæssig Andel i Tabet, men jo ogsaa i første Række har høstet Fordel af, at Garantien blev til; dernæst maa man ogsaa huske, at Detailhandlerbankens Skyld til Laane- og Diskontobanken er opstaaet ved en Handel, hvorved en Risiko af 7 Mill. Kr., anbragt i Valdemar Nielsenske Mursten, er væltet over paa Detailhandlerbanken. Og selv om man kun vil ønske Laane- og Diskontobanken godt, maa man dog huske, at Statens Penge kun maa udgives til Statsformaal.

Det forekommer mig derfor, at Statens Repræsentanter, der her som andre Steder ofte ere begyndte med det rigtige, lige saa ofte ere endte med det mindre rigtige i en Eftergivenhed, hvis Berettigelse er omtvistelig.

D. Undersøgelserne. Flere Gange er der baade af Rigsdagsmænd blevet fordret og fra Ministerbænken lovet Klarhed og Undersøgelse. Mindretallet ønsker, at de, der have Skyld, fjernes ud af Harms Vej.

Dette har været Maalet for min Kritik af Personer, der have gjort sig skyldige i Tilidsbrud og have haft Skyld i den Ulykke, 1908—09 har bragt over Landet.

Bankkomiteen har faktisk haft Retten til at bestemme baade, hvad der skulde undersøges og Undersøgelsens Omfang og Art.

Det maa anerkendes, at begge Statens Repræsentanter paa dette Punkt have søgt at handle efter Lovgivningsmagtens Ønske. Den 19. Februar foreslaar Hr. Falbe-Hansen, at sagkyndige skulle undersøge Privatbankens Forhold til Detailhandlerbankens Byggeforetagender. Dette afviser Hr. Winther og i Realiteten Hr. Heide; Udvalget, der skal undersøge dette Forhold, kommer derfor til at bestaa af de Herrer Heide, Damm og Glücksstadt; om denne Undersøgelses Resultat foreligger intet.

Da Komiteens Formand den 17. Marts kræver H. P. Hansen suspenderet, modsætter Hr. Winther sig dette, ligesom Hr. Heide ogsaa saare nødig vil dette og til Slut faar Tilladelse til at forhandle med H. P. Hansen om, at han frivillig skal trække sig tilbage.

Da der den 4. April er Tale om kriminel Undersøgelse af forskellige Forhold, vil Hr. Heide vente i to Maaneder; da Hr. Damm ønsker, at Grundejerbankens Emission skal undersøges, erklærer Hr. Winther, at han nødig vil henvise det til Assessor Schrøder, thi saa faa Folk det Indtryk, at det er kriminelt, og Hr. Heide foreslaar, at Komiteen skal udtale, at den ikke anser Forholdet ved Emissionen for kriminelt.

Da Tilsynsraadet i Detailhandlerbanken ønsker Undersøgelse mod Firmaerne Monies og Bendix & Steen (hvad Statsgældsdirektøren har forlangt), erklærer Hr. Heide, at han har stemt imod det, og paa hans Forslag faar saavel Henvisningen af H. P. Hansens almindelige Forhold som af de to Vekselererfirmaers Forhold ved Aktieopkøbene, en bl. a. for Hr. H. P. Hansen ufortjent mild Form.

Den Modstand, Konferensraad Heide ydede mod, at de groft insolvente Debi-